

Sygnatura akt VI U 512/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Tomasz Korzeń

Protokolant st. sekr. sądowy Anna Kopala

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 sierpnia 2018 roku

sprawy z odwołania J. K.

od decyzji z dnia 20 kwietnia 2018 roku

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.

o przyznanie emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 20 kwietnia 2018 roku, znak: (...) w ten sposób, że przyznaje J. K. prawo do emerytury od 19 kwietnia 2018 roku.

SSO Tomasz Korzeń

VI U 512/18 UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20.04.2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił J. K. prawa do emerytury.

Ubezpieczony J. K. złożył odwołanie od tej decyzji. Podniósł, że łącznie pracował w warunkach szczególnych przez okres ponad 15 lat jako kierowca samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym 3,5 tony i operator dźwigu.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony J. K. urodził się (...) r. Na dzień 31.12.1998 posiada łączny staż ubezpieczeniowy wynoszący ponad 25 lat (2 miesiące i 23 dni okresów nieskładkowych i 24 lat, 11 miesięcy, 13 dni okresów składkowych. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. W dniu 19.03.2018 r. wystąpił z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury. / **bezsporne/**

Ubezpieczony od 22.04.1981 r. posiada prawo jazdy: kategorii C i CE (pojazdy samochodowe o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony z przyczepą). Posiada uprawnienia maszynisty żurawi samojezdnych kołowych do 16 ton od 21.12.1984 r.

Pracował w Zakładzie (...) w G. od 18 maja 1981 do 31.08.1997 r. Od 1.09.1997 do 2006 pracował w Zakładzie (...) SA w G. Początkowo pracował jako kierowca samochodów ciężarowych o ładowności ponad 3,5 tony. Od 1987 rozpoczął pracę jako operator dźwigów kołowych na samochodach ciężarowych o udźwigu ponad 6 ton. Prace powyższe wykonywał stale, w pełnym wymiarze czasu pracy (poza okresem od 22.06 do 7.06.1990, kiedy korzystał z urlopu bezpłatnego).

Ubezpieczony legitymuje się łącznym okresem pracy w warunkach szczególnych wynoszącym ponad 15 at.

dowód: dokumenty w aktach organu rentowego: tom I: zaświadczenie k. 6,7, T.II: świadectwo k. 8,9,10, książeczka maszynisty k. 5

dokumenty w aktach osobowych ubezpieczonego k.16-35

zeznania ubezpieczonego k. 46

zeznania świadka H. H. k. 46v

zeznania świadka E. S. k. 46v-47

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługiwało na uwzględnienie.

W sprawie ustalić należało, czy ubezpieczony posiada wymagany staż pracy w warunkach szczególnych wynoszący co najmniej 15 lat. Spełnienia pozostałych warunków pozwany nie kwestionował.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2018.1270, dalej jako ustawa) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

2. Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W art. 32 ustawy określono zasady ustalania prawa do emerytury dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Zgodnie z tym artykułem, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Warunki wymagane do uzyskania prawa do emerytury wcześniejszej z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymienione są w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.; dalej jako rozporządzenie). Rodzaje prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie może uprawniać do emerytury wcześniejszej, wymienione są w wykazach A i B stanowiących załączniki do rozporządzenia.

Emerytura wcześniejsza przysługuje na zasadach określonych w § 3 i 4 rozporządzenia, jeżeli kobieta udowodni co najmniej 20 lat okresów składkowych i nieskładkowych, a mężczyzna 25 lat tych okresów, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej w ramach stosunku pracy, przy czym wymagane jest osiągnięcie wieku emerytalnego wynoszącego 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn. Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia przy ustalaniu okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze uwzględnia się jedynie te okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Z treści przytoczonych przepisów wynika zatem, że pracą w szczególnych warunkach jest praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2012 r., III UK 92/11).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić trzeba, że ubezpieczony udokumentował ponad 15 letni okres zatrudnienia w warunkach szczególnych. Na okoliczność pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych w spornym okresie, sąd dopuścił dowód z dokumentów w aktach organu rentowego, dokumentów w aktach niniejszej sprawy, a także dowód z zeznań świadków i ubezpieczonego. Analiza zgromadzonego materiału dowodowego potwierdziła wykonywanie przez ubezpieczonego pracy w warunkach szczególnych łącznie przez ponad 15 lat (1981-1998).. Skarżący pracował jako: kierowca samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony oraz operator dźwigu, a więc ciężkiej maszyny budowlanej (wykaz A, dział VIII, poz. 2 oraz wykaz A, dział V, poz. 3). Stanowiska takie te zostały także wymienione w załączniku do zarządzenia Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r. w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach (Dz.Urz.WUG.1983.8.12) – Dział VIII, poz. 2 pkt. 2 praca kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, 35. Dział V, poz. 3 pkt 35 - maszynista /operator/ żurawie samojezdne kołowego i gąsienicowego.

Świadkowie zgodnie zeznali, że w okresie zatrudnienia skarżący wykonywał pracę w warunkach szczególnych, w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca i operator dźwigu. Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków nie znajdując żadnych podstaw by kwestionować ich szczerłość i zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy. Świadkowie ci są osobami obcymi dla odwołującego. Nie mają żadnego interesu w składaniu fałszywych zeznań. Ich zeznania wzajemnie się uzupełniają tworząc logiczną całość. Świadkowie pracowali ze skarżącym w jednym zakładzie pracy, a zatem posiadają wiedzę w przedmiocie charakteru jego zatrudnienia. Zeznania świadków znajdują potwierdzenie w zeznaniach ubezpieczonego, a nadto w dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy, zwłaszcza w aktach osobowych skarżącego pochodzących z okresu jego zatrudnienia, którym to dokumentom sąd nadał przymiot wiarygodności. Autentyczność tych dokumentów nie była przez strony kwestionowana i nie budziła wątpliwości sądu. Walor wiarygodności przyznał sąd także zeznaniom ubezpieczonego, gdyż były one zbieżne z treścią archiwalnych dokumentów znajdujących się w jego aktach osobowych i zeznaniami świadków.

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych obowiązuje zasada kontradiktoryjności, i tak zgodnie z art. 6 K.c. obowiązek dowodzenia powoływanych przez stronę okoliczności koresponduje z wyrażoną w art. 232 K.p.c. zasadą inicjatywy procesowej stron. Ubezpieczony z tego obowiązku się wywiązał i wykazał, że świadczył przez ponad 15 lat pracę w warunkach szczególnych. Na pozwanym spoczywał zaś obowiązek wskazania merytorycznych i logicznie zasadnych argumentów podważających stanowisko ubezpieczonego i z tego obowiązku pozwany się nie wywiązał. Podkreślić należy, że to strony procesu, a nie sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i to one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik.

Samo spełnienie warunków wymaganych do nabycia prawa do świadczenia nie rodzi po stronie organu rentowego zobowiązania z tytułu powstałego świadczenia, gdyż zależy to od złożenia przez zainteresowanego stosownego wniosku. Ustawa emerytalna odróżnia bowiem moment powstania prawa (tj. spełnienie warunków - art. 100) od momentu wypłaty świadczenia (tj. nie wcześniej niż od miesiąca zgłoszenia wniosku lub wydania decyzji z urzędu - art. 129 ust. 1). Ogólną zasadą prawa ubezpieczeń społecznych jest bowiem wypłata świadczenia na wniosek zainteresowanego, poczynając od dnia powstania prawa do emerytury (tj. spełnienia ustawowych warunków), lecz nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o świadczenie. Ubezpieczony skończył 60 lat w dniu 19.04.2018r.

Z uwagi na powyższe, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 KPC orzekł jak w wyroku.

SSO Tomasz Korzeń